

SONFANG 12.04.2009 4. SEKTION

»JEG VIL ALTID VÆ

AF CAMILLA ALFTHAN FOTO: LINDA HENRIKSEN

INTERVIEW

Som lille foretrak han at træne sine heste frem for at tage på lejrskole. Og sådan er det egentlig stadig. Danmarks bedste springrytter, Thomas Velin, satser alt på at blive blandt verdens bedste og livet med hestene er det vigtigste af alt. »»

RE HOS MIN HEST «

Man skal ikke være hesteekspert for at kunne se, at Godsend de Reverdy er noget helt særligt. Den 15-årige, cremefarvede hingst er både stor og stærk og venlig af sind. Når han sætter af, er det mere end et halvt ton veltrænede muskler, der sejler over forhindringerne, mens hans blonde man vajer i luften. På bagparten har den det karakteristiske brændemærke, SF, selle francais, som er navnet på den franske varmblodsrace, mange ledende springryttere sværger til.

»Der er lidt mere fighter i dem. De er lettere og kæmper lidt mere for rytteren. En tysk hest er som udgangspunkt lidt tungere, selv om der i dag ikke er den helt store forskel. Vi køber hestene, uddanner dem, skaber resultater og sælger sæd. Når jeg så får nogle gode placeringer, kan vi sælge mere sæd, så det er en forretning, der hænger sammen,« fortæller Thomas Velin, der i snart ti år har været Danmarks bedste springrytter.

Sammen med sin familie sidder han på nogle af de ledende gener inden for selle francais-racen, og i februar måned kvalificerede han sig til world cup-finalen i Las Vegas på den ene af familiens 25 hingste, nemlig Godsend de Reverdy, som efter adskillige års træning nu er klar til at gå de allerstørste klasser inden for ridebane-springning.

I fredags kørte han med sin far og en hestepasser til Liège i Belgien for at sætte Godsend på flyveren til Las Vegas. Selv om rejsen var ukomfortabel for mennesker, rejste Thomas med samme maskine.

»Jeg vil aldrig efterlade ham alene. Jeg vil altid være hos min hest,« siger Thomas, som på onsdag, dagen efter sin 34 års fødselsdag, rider den første runde af stævnets i alt fem dage.

HESTENE HAR ALTID været tæt på ham. Hjemme på gården i Fredensborg kan han se stalden fra sit soveværelse, der ligger i den samme bygning, hvor hans far i sin tid havde galopheste. Ved nogle blomstrende påskeliljer står en mindesten over en af faderens bedste galopheste, nemlig Derby-vinderen, Flying Drummer, som var staldkammerat med de heste, Thomas fik sine første trækture på som treårig.

Her er heste ikke kun en livsstil – de er også familiens raison de vivre. Thomas' far, Flemming Velin, er gammel amatørtræner og jockey, som red løb, indtil han var 45 år. Søsteren, Charlotte, er advokat og springrytter, som ofte rider med i de store stævner.

Da Thomas var otte, fik de to hver sin pony. Da han var ni, red han sit første stævne.

»Det var en god pony, selv om jeg røg af to-tre gange om dagen. Men jeg tænkte ikke så meget over det. Jeg skulle bare op igen. Så fik jeg flere ponyer og gjorde det godt der. Jeg red danmarksmesterskab, nordisk mesterskab og europamesterskab, og jeg trivedes med at være ene dreng blandt pigerne. Jeg kedede mig aldrig nogensinde. Da jeg så blev ældre og kom op i de højere klasser, blev det en drengesport. Senere fik jeg min første store hest, Dominique, og deltog i EM, DM, og så videre. Ridning er det, jeg altid har gjort,« fortæller Thomas Velin, som sidenhen har redet syv gange i europamesterskabet, to gange i OL, en gang i verdensmesterskabet og fem gange i worldcup finalen – to af gangene i Las Vegas.

»Den stærkeste følelse er, når man vinder et stævne og får sin belønning efter mange års slid. Man får en pejling af, hvor man befinder sig, og et kick, som man bliver afhængig af. Mit første store højdepunkt var, da jeg som grønskolling vandt verdens største indendørs grand prix i Tyskland og præmiepengene var 300.000 D-mark. Det var helt vildt.«

Hestens helbred er højeste prioritet, som han aldrig nogensinde går på kompromis med. Han er typen, der kører til et stævne med sin hest, blot for at køre hjem igen, hvis han opdager, at banen ikke er i orden. Også selv om det betyder, at landsholdet pludselig mangler et stærkt kort på hånden.

»Det er en sport, hvor man skal være lidt egoistisk. Det er kun, når fire individuelle præstationer lægges sammen, at det bliver til en holdsport. Så når jeg rider ind på banen, tænker jeg på mig selv og min hest, og hvordan vi kan gøre det bedst. Jeg har ikke nogen, jeg lige kan råbe til eller spille bolden over til, hvis jeg har en lidt dårlig dag. To gange har jeg kørt hjem igen fra nogle af verdens største stævner, fordi det havde regnet i flere dage. Det bliver man upopulær på. Men hvis bundforholdene ikke er de rette, kan jeg ikke satse 100 procent i en omspringning, hvor det gælder om at ride stærkt.«

VEJEN TIL LAS VEGAS har været lang. Fra at Thomas fandt Godsend som føl i Frankrig, til at den nu som 15-årig træder ind i arenaen til worldcup'en. Mange ting spiller ind, når man vil være blandt verdens bedste. Grundlæggende handler det om planlægning og om at gøre tingene ordentligt. Hans yndlingsmotto kommer fra skibsræder Mærsk Mc-Kinney Møller.

»Hvis ting er værd at gøre, skal du gøre dem ordentligt eller helt lade være. Du kan sammenligne det med Formel 1. Mangler der

lidt dæktryk i det ene hjul, kører du skævt, og så går det ikke. Det hele skal spille. Derfor er du nødt til at have en organisation bag dig for at kunne præstere det bedste – dyrlæge, smed, osteopat, en træner og nogle ordenlige faciliteter.«

Det er lidenskaben til hestene, som driver værket. De knytter sig til én og behøver en stærk leder. Hver gang Thomas ser sin gamle OL-hest, Equeste Carnute, bliver den vild af glæde.

»Det varmer om hjertet. Mine heste kender min stemme, og jeg kan se, hvordan de har det. Jeg er altid meget rolig med dem. Hvis folk bliver hidsige på deres heste, bliver jeg tosset. Vi har den stør-

»JEG HAVDE IKKE BEHOV FOR AT TAGE PÅ LEJRSKOLE. DET VAR SPILD AF TID, SYNTES JEG. JEG VILLE HELLERE HJEM OG TRÆNE«

ste hjerne og skal i stedet bruge den. Hvis hestene er glade og har det godt, præsterer de også bedre. Før de skal af sted til et stort stævne, giver jeg dem derfor kun to, tre, fire spring. Jeg sparer på dem, da man hele tiden er nødt til at sætte ind på deres bankkonto for at kunne hæve igen.«

Staldens vigtigste bankkonto er også familiens midtpunkt, nemlig Quidam de Revel, som er far til Godsend de Reverdy. I en alder af 27 år er han en levende legende, som står i gårdens hingstestald, hvis boksdøre er markeret med gyldne hestehoveder.

Da hesten var 11, købte Flemming Velin ham i Normandiet for et hemmeligt beløb, som dengang var rekordstort. Folk herhjemme rystede på hovedet over købet, men Velins sans for en god avls-hingst holdt stik. I de tre sidste Olympiader var ti procent af alle heste Quidams afkom – en præstation som ingen hingste tidligere har præsteret. Hans sæd har været takseret til 30.000 kroner – mere end det dobbelte af de bedste dressurhingste. Den høje, mørke hingst var også Thomas' læremester, som lærte ham, hvordan det er at sidde på en rigtig god hest.

»Når han befandt sig i luften, var det som om, han pludselig fandt et ekstra gear for at komme over forhindringen. Han var en Formel 1 bil, men jeg var endnu ikke en Formel 1 kører. Jeg sad bare i den, og red med på verdensplan. I dag er jeg, og det kræver den rette hest. De få, der findes, er så svære at finde.«

Heldigvis har familien stadig masser af sæd fra Quidam de Revel. Det tager mange år, før en hest når toppen. Hans to bedste heste er nu Godsend, der blev købt som føl, og hans bedste ven, Grim Saint Clair, der blev købt som fire-årig.

»De er begge 15 år og har endnu ikke præsteret deres top. De bliver hele tiden bedre og kan gå, til de er cirka 19.«

PRÆMIER OG HESTEMINDER findes over det hele i hans hjem. En sølvpokal fra det svenske grand prix er fyldt med blomster. I entreen står der en bronzestatue af Quidam, og i spisestuen hænger der billeder fra OL. >>>

Thomas Velin med Godsend de Reverdy, som han fik flest point med til world cup stævnet.

»MINE HESTE KENDER MIN STEMME, OG JEG KAN SE, HVORDAN DE HAR DET«

Glasvasen fra sølvmedaljen i EM blev smadret ved et uheld af rengøringskone, som dog tilbød at købe en ny.

»Jeg måtte forklare hende, at det kunne hun ikke. Den vase betød noget helt særligt for mig,« siger Thomas Velin, som også selv har en svaghed for at gøre ordentligt rent.

Selv om staldbygningen lige er blevet malet, tørrer han undskyldende nogle støvfnug af en dørkarm, da han viser stedet frem. Hans tre enorme hestetransporter er så velpolerede, at man kan spejle sig i dem, og i staldene er der ikke antydningen af duft af hest.

»Jeg hader mudder og kan lide, at der altid er rent. Hestesport er ikke kun mudder, dårlige forhold og træls mad. Det kan også være en Formel 1 sport og en stor oplevelse for tilskuerne. Tænk bare på Bernstorffsparken, som er et af de smukkeste steder i København, hvor der afholdes et internationalt stævne hvert forår. Eller Falsterbostævnet, som ligger en time fra Øresundsbroen, og som hvert år trækker 75.000 mennesker.«

Hestepassere plejer og pudser dyrene daglig. Faderen tager ofte en tørn og kører lastbilerne, når der er stævne, ligesom søsteren følger med.

»Det er vigtigt, at jeg har et team, som arbejder godt og er glade, og at vi alle har et fælles mål. Jeg kunne ikke gøre dette uden hjælp. Sidst hele familien tog på ferie sammen, var jeg tre-fire år. Jeg husker ikke, at jeg nogensinde har ligget på en strand og bare solet mig og lavet ingenting.«

Hver jul hilser Thomas stadig på sin gamle rektor fra Nordsjællands Grundskole og Gymnasium, som gav ham lov til at tage

fri for at ride stævner. Inden han mødte i skole klokken 9, red han to-tre heste om morgenen, og andre igen, når han kom hjem. Bag efter var det tid til at lave lektier.

»Jeg havde ikke behov for at tage på lejrskole. Det var spild af tid, syntes jeg. Jeg ville hellere hjem og træne, fordi jeg havde nogle mål, jeg ville nå. Både skolen og vennerne bakkede op om det, da de kunne se, at jeg havde en plan og vidste, hvad jeg ville.«

Han har aldrig nogensinde haft lyst til at gå i byen for at drikke sig fuld, men bruger blandt andet sin fritid på at gå på jagt med bue og pil. Da man skal helt tæt på byttet, maler han sig i ansigtet med kamuflagefarve. For Thomas er det en oplevelse at være ét med naturen, og en nydelse at spise det, som man selv har nedlagt, i stedet for at købe det i en butik.

Han kan lide at sejle, og omgangskredsen tæller gamle skolevenner og sportsfolk fra andre grene. Forleden var han til sit første modeshow nogensinde. Men han ved ikke, om han nogensinde stiller op i tv-programmer som »Vild Med Dans«.

»Jeg vil hellere frem via sporten og prøve at gøre en forskel på en lidt anden måde. Nu er timingen for mig den rette til at gå ud,« siger Thomas, som en skønne dag også vil stifte sin egen familie, når han har fundet den rette kvinde.

Han har bare lige et mål, som han skal nå først. Nemlig at vinde OL-guld i London i 2012.

»Til OL i Sydney og Athen i 2000 og 2004 var mit mål at komme i Top 10, og sidste gang var jeg så tæt på at vinde en sølvmedalje, at det stadig holder mig vågen om natten. I det næstsidste spring rev jeg ned og fik fire fejl.«

Nu er målet en guldmedalje. Også selv om han risikerer at komme hjem med et nederlag.

»Janteloven er der altid, og den må man lære at leve med. Man skal hellere sige, at man vil være nummer ti, så man ikke skiller sig for meget ud af flokken. I stedet synes jeg, at folk burde være mere positive og se på de resultater, som danskere opnår i udlandet. Som rytter er jeg stolt over at være dansker.«

World cup finalen i Las Vegas rides 15.-19. april og kan følges på svensk tv og Eurosport.

m-s@berlingske.dk

DER ER ET YNDIGT HESTELAND...

■ Med 200.000 heste er Danmark det land i verden, der har flest heste per indbygger. Kun Sverige er i nærheden af den rekord.

■ Hesteturismen omsætter hvert år for 100 millioner kroner, mens rideskolerne omsætter for 450 millioner kroner.

■ Mens 84.000 mennesker i dag er medlem af en rideklub, har 12.000 søgt om at få licens til at deltage i stævner.

■ Undersøgelser fra Sverige viser at ryttere er bedre ledere, da de både lærer indlevelse og at tage ansvar.

■ Som et alternativ til de klassiske berideruddannelser, er rideforbundet ved at skabe en ny, statsgodkendt pædagoguddannelse, som kombinerer såkaldt horsemanship med ridning for børn og unge.